

SMRT NA FESTIVALU

LAURENCE ANHOLT

**Vražda před zraky plného hlediště?
Případ pro netypickou dvojici
detektivů – policajtku a mystika.**

Festival Glastonbury je v plném proudu a davy fanoušků si užívají koncerty známých kapel, než se stane něco nečekaného – frontmana jedné ze skupin, hvězdu večera, zabije přímo na pódiu výboj z jeho elektrické kytary.

Úkladnou vraždu má vyšetřit dvojice připomínající vodu a oheň – temperamentní pragmatička Joyceová a klidný mystik Caine. Podaří se jim odhalit vraha?

LAURENCE ANHOLT

(SÉRIE POLICAJTKA A MYSTIK)

SMRT NA FESTIVALU

Přeložil Lubomír Veselý

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity v rámci fiktivního vyprávění. Jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, událostmi či místy děje je zcela náhodná.

Festival of Death © 2020 by Laurence Anholt
Published by Constable & Co., London
Translation © Lubomír Veselý, 2020
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-441-1 (ePub)

ISBN 978-80-7625-440-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-102-1 (print)

KDYŽ MÁ KYTARA NĚŽNĚ VRAŽDÍ

Během několika málo dní zbývajících do začátku festivalu v Glastonbury se pestrá, nesourodá armáda požitkářských flamendrů, jimž bouřlivé oslavy a hýření nejsou cizí, s batohy a stany proplétala uzoučkými silnicemi Somersetu k bájnému údolí Worthy Farm.

Projít vstupními turnikety znamenalo ocitnout se v jiném světě – pohltila vás bezstarostná pohodová utopie, v níž vzduch, okořeněný vůněmi tisíce a jednoho stánku s občerstvením a všudypřítomným aroma marihuany, zhoustl hypnotickými rytmy.

Návštěvníci festivalu odložili sbalené věci, kdekoli bylo místo, a za tónů rozjásané hudby protančili pět dní pod rozpáleným sluncem v nepředstavitelném chaosu tohoto pestrobarevného stanového města. Na pět dní se odpojili od ostatního světa.

Tento rok byl výjimečný. Poprvé od sedmdesátých let hlavní hvězda festivalu svým koncertem zahajovala, místo aby ho v neděli večer zakončovala. Důvod byl jednoduchý – nejslavnější skupina na světě měla právo si vybrat, kdy bude vystupovat.

A ve středu odpoledne se jakoby přitahovány jakousi neviditelnou silou daly do pohybu obrovské davy příznivců, lidé se mačkali v tlačenci, aby se dostali k tlukou-

címu srdci festivalu – pyramidovému pódiu –, které se vypínalo k nebi jako mezigalaktická raketa. Během let to na těchto posvátných prknech rozbalila celá plejáda umělců jako třeba Amy Winehouseová, Stevie Wonder, Baaba Maal, David Bowie, Adele, Dolly Partonová nebo Rolling Stones. Smůlu měly druhořadé skupiny, které ještě nezískaly takovou popularitu a vystupovaly na vedlejších pódiích: dnes večer budou patrně hrát jenom pro osiřelé louky kolem, protože fascinované oči všech sto sedmdesáti pěti tisíc návštěvníků festivalu, stejně jako diváků u televizních obrazovek budou upřeny na kapelu jménem Stigma.

Člověk by musel žít na Marsu, aby se k němu nedonesly zvěsti o šokujících a nechutných historkách dvojčat Flynnových, Ethana a Tyrona – o častých hádkách a ostrých roztržkách, obvykle končících u soudu. Ale nyní, po rozhořčeném sedmiletém odloučení, se oba protagonisté dali opět dohromady. Samozřejmě že oni byli tím hlavním tahákem festivalu. A právě proto si mohli vybrat čas vystoupení bez ohledu na to, jaké potíže to způsobí pořadatelům i konkurenčním hvězdám hudebního světa.

Bratři Flynnové nemohli být víc odlišní. Traduje se, že se dokonce narodili každý v jiném roce: Ethereal Ethan, prvorozený a ve všem zvýhodňovaný, přišel na svět na Silvestra několik minut před půlnocí; Tyrannical Tyrone, permanentně našťvaný a kvůli zpožděnému průběhu porodu vždy až druhý, ho následoval na úsvitu nového roku.

Fanoušci Stigmy – neboli Stigs – věděli, že nevraživost jenom zřídka kdy přicházela od Ethana. Byl jemná, téměř zženštilá bytost. Hořkost a zloba pramenily

z jeho nebezpečného bratra, z něhož vyzařoval vztek a popudlivost ke každému, obzvlášť pak k talentovanému dvojčeti. Patřilo to k nim. Jako by rivalita byla jejich identitou. Dvojčata Flynnova zosobňovala v hudebním světě „krásku a zvíře“.

Navzdory Tyronově nepřátelství, nebo možná právě kvůli němu, dosáhla sledovanost klipů Stigmy na YouTube ohromujících čísel. Jejich písně se neustále hrály, fanoušci si je stahovali do mobilů. Na tom neslučitelném páru dvojčat, která se k sobě vůbec nehodila, bylo cosi fascinujícího. Hermafroditický Ethan byl virtuos ve hře na libovolný nástroj, jeho hlas zněl jako křišťálově průzračná řeka, jeho texty byly jako mystické básně. S volně splývajícími kudrnatými vlasy, krátkými vousy a jemnými rysy připomínal Marca Bolana nebo možná i Ježíše Krista. V kontrastu s ním nabručený plivající Tyrone s vyholenou hlavou, přestože byl skvělý basák, postrádal nadpozemský talent svého sourozence, a protože se mu nemohl rovnat ani vzhledem, kompenzoval to vypracovanou muskulaturou ozdobenou hrůzu nahánějícím tetováním. Tyrone navíc amatérsky boxoval a v minulosti byl několikrát uznán vinným za těžké ublížení na zdraví.

Dříve než nadešel večer, obrovská mísa údolí Worthy se postupně proměnila ve zvířený oceán Stigs, nad hlavami účastníků festivalu plápolaly tisíce vlajek, všichni se tlačili a strkali do sebe ve snaze vybojovat si co nejlepší místo. Počet lidí rychle narůstal. Pouze ti nejstatečnější nebo jaksepatří posílnění alkoholem si lokty proklesli cestu až přímo pod pódium, kde se v ohlušujícím rámusu oddávali divokému, agresivnímu poskakování, při němž záměrně vráželi do ostatních, byla tam hla-

va na hlavě, atmosféra téměř nesnesitelná. Na svazích okolních kopců si lidé užívali pikniku v kruhu rodiny, zatímco teenageři dole popíjeli cider a dělili se o jointy.

Temné pódium bylo prozatím prázdné – až na několik techniků v upnutých džínech a tričkách Stigma, dokončujících poslední úpravy sestavy strunných nástrojů, které byly vyrovnány v zadní části pódia – autoharfy, dulcimery, loutny, mandolíny, sitáry, citery. Ano, Ethan uměl hrát na všechny, a kromě nich i na mnohé další.

Nyní se i technici vytratili a na deset dlouhých minut zůstalo pódium tiché, opuštěné, jakoby zadumané. Očekávání bylo téměř hmatatelné. Ukáže se Stigma vůbec? U Tyrona se několikrát stalo, že ho těsně před koncertem popadl záchvatu vzteku a odmítl vystoupit.

Pomalé tleskání nabývalo na síle a opět se ztišovalo. Hlasité výkřiky byly následovány výbuchy smíchu. Do vzduchu vystřelila plechovka s unikajícím pivem.

A pak konečně zacítil jediný světelný kužel reflektoru na osamocenou postavu, která přišla z postranní části jeviště. Byla to populární kanadská hlasatelka a konferenciérka Vula Plentyová, která na takové akci nemohla chybět. Na obrovském pódiu vypadala malinká a vstříc natěšeným fanouškům vysílala zářivé úsměvy. Vše bylo v pořádku. Stigma je tady. Bude hrát.

Vula zdvihla mikrofon a nezaměnitelným sametovým hlasem pozdravila davy diváků ve Worthy Farm a po celém světě. Nakonec ustoupila dozadu a vybídla publikum, aby přivítalo obrovským aplausem... MOC-NOU... STIGMU!

Údolím se rozlehl ohlušující výbuch nadšení. Pyrotechnické efekty vytryskly k nebesům. Pódium se roz-

hořelo oslnivou září. A pak na prkna ladně vklouzl, jako baletní tanečník, bosý, famózní Ethan. Jemný, štíhlý, oblečený do vlajícího volného kostýmu. Na obřích obrazovkách se třpytily jeho vlídné a inteligentní smaragdové oči.

Řev ani na vteřinku nezeslábl, když se na jevišti objevil jeho bratr – nadávající a naparující se Tyrone do sebe lil lahvové pivo a na basové kytáře vyluzoval odporné tóny.

Jakékoli jejich vystoupení bylo samo o sobě velkolepou podívanou. Dnes doprovázelo Flynnova dvojčata osm bubeníků, hráči na klávesy a na dechové nástroje, doprovodní zpěváci a skupina kočovných exotických tanečníků, kteří se oblékli do kostýmů hrozivých postav z tarotových karet – blázna, kouzelníka, kněžky, poustevníka, ďábla, slunce a měsíce.

Ethan si vzal mikrofon a několik minut vyprávěl, že byli s bratrem ještě mladí, když na tomto pódiu hráli naposled, zmínil se také o jistém důležitém člověku, který mu vstoupil do života a přiměl ho, aby o sobě začal přemýšlet. Nebyl rozený spíkr – stydlivě mumlal a co chvíli se zakoktával –, ale když začal zpívat, nejistý dětský hlas se přetavil do kapalného stříbra jako zpěv bájného ptáka.

Vystoupení začalo známými skladbami „Legend of You“, „Tiger in the Subway“, „Heathen Child“ a „And For You a Love Song“ – v té poslední Tyrone jakoby bez zájmu brnkal na struny, zatímco Ethan dokázal přimět mandolínu a loutnu, aby uchvátily posluchače podmanivými okouzujícími tóny, jeho rozechvělý hlas levitoval ve večerním vzduchu, kde se pohupoval bezpočet rozsvícených iPhonů a zapalovačů.

V jednom zvláštním okamžiku přestal ten křehký muž náhle hrát. Zdvihl tenký natažený prst ke rtům. Když se celý svět ponořil do ticha, napřáhl paži přes pódium přes celý rozlehlý pozemek, na němž se festival konal, daleko za pole a lesy až ke vzdálenému vrcholu kopce, kde se slunce zvolna v melodramatické záři nořilo za historií a mýty opředený vrch u Glastonbury. Dokonce i tomu nej cyničtějšímu pozorovateli naskočila při tom kouzelném neopakovatelném výjevu husí kůže.

Když lasery a stroboskopy roztrhaly oblohu na kusy, Stigma vytáhla několik klasických hitů ze svého nejprodávanejšího alba *GlobalEyes*, které posbíralo téměř všechny ceny, které mohl patolízalský hudební průmysl nabídnout. Roky odloučení neubraly kapele na genialitě vůbec nic. Dav roztál a kolébal se v kolektivním orgasmu dokonalé blaženosti... Ethan Flynn hrál jako o život. Byl ve svém živlu!

Uprostřed koncertu se obrátil, aby si vzal svou letitou legendární kytaru Stratocaster – blyštivý zázrak řemeslné zručnosti, známý všem příznivcům kapely jako Excalibur. Diváci šleli; posádka záchranky od Svatého Jana měla plné ruce práce, aby poskytla první pomoc rozvášněným fanouškům, kteří nezvládli nával emocí a omdleli. Ethan si přehodil popruh kolem krku a očima něžně hladil nástroj jako pyšný otec své právě narozené dítě. Celý svět věděl, co přijde, a všichni se připravovali zazpívat si společně se Stigmou její nejslavnější hit „Když má kytara něžně vraždí“.

Ethan otočil pobledlou tvář na zpoceného bratra a v sotva znatelném úsměvu, který rozzářil miliony obrazovek, se zračila čistá láska, kterou cítil k Tyronovi

a ke každému z fanoušků, kteří ho zbožňovali. Celým srdcem miloval svět, kterému svou nezapomenutelnou píseň věnoval...

Avšak jakmile se jeho prsty při prvním akordu dotkly strun na hmatníku, stalo se něco úděsného. Něco naprosto neuvěřitelného.

Něco šokujícího ve všech smyslech tohoto slova.

ŠOK A ÚŽAS

Detektiv inspektorka Shanti Joyceová, v pozdních večerních hodinách stále sedící na stanici v Yoevilu v pilném pracovním zaujetí, se zrovna probírala kupou nejrůznějších papírů, když jí na stole zazvonil telefon.

„Dívala jste se na zprávy, šéfová?“

„Co myslíš, že dělám, Benno? Válím si šunky u televize?“

„Podívejte se na vystoupení kapely Stigma v Glastonbury.“

Shanti o té skupině už samozřejmě slyšela – znala všechny její hity, které posluchače uvedou do tranzu, např. „Heathen Child“ –, ale tenhle styl opravdu nebyl její šálek čaje. A měla za to, že ani seržant „Benno“ Bennett nepatří mezi její fanoušky.

Zpravidla se o festival v Glastonbury moc nezajímala, ačkoli jednu výjimku udělala kvůli soulové legendě Sistě Trembleové, která bude mít koncert v neděli večer. To byla opravdová hudba. Shanti si naplánovala sledování televize s matkou a lahví chardonnay. A Paul možná bude moci zůstat vzhůru o něco déle, pokud se bude slušně chovat.

Ťukla prstem do iPadu, aby ho probudila k životu, a uvědomila si, že se internet rozsvítil jako prskavka

v krabici se zábavní pyrotechnikou. Na všech zpravodajských kanálech a stránkách sociálních médií se neustále opakoval jeden neobvyklý výjev – vystoupení Stigmy na pyramidovém pódiu. Ethan Flynn, samá ruka samá noha, bosý, pod zářivými světly bodových reflektorů jedním slovem fascinující.

Rockový bůh se otočil a zdvihl kytaru Excalibur. Přehodil si popruh kolem krku, pak se na chvíli zastavil a usmál se. Ale při prvním akordu písně se ozvalo z reproduktorů zaječení tak pronikavé, že trhalo uši, a z umělcových prstů vytryskly spalující elektrické výboje.

Před ohromeným publikem se mu naježily dlouhé vlasy. Oči mu vylézaly z důlků. Z prstů na ruce i nohou se mu kouřilo. A pak, s příšerným úšklebkem v obličeji, začal tancovat. Nebylo to však jeho typické vířivé otáčení. Tohle byl trhavý křečovitý tanec svatého Víta, který diváci pozorovali s bolestí v srdci. Kroutil se. Třásl se. Tenké paže sebou mlátily jako listy pokojové rostliny ve větru.

Ethan Flynn hořel.

Konečně někoho napadlo přerušit přívod elektrického proudu a on se zhroutil na pódium. Jakmile utichla hudba, bratr Tyrone a doprovodní zpěváci zůstali v němém úžasu civět. Hrdelní řev davu se rozložil na chaotické výkřiky a ječení, když se podivně oblečení tanečníci rozběhli k doutnajícímu tělu, které objímalo kytaru jako obrovitá kudlanka svou kořist.

Shanti nevěřícně zírala na obrazovku. Co to právě viděla? Byla to snad součást show, nebo všechna světová média ukazují v přímém přenosu démonický tanec smrti?

Na pódiu se znovu objevila konferenciérka Vula Plentyová a žádala o klid, ale protože mikrofon nefungoval, její slova pohltil pískot, nesouhlasné bučení a nářek přihlížejících.

V zadní části pódia bylo možné pozorovat surrealistický výjev, když tanečníci v kostýmech odnášeli Ethano-vo ohořelé a zkroucené tělo do postranní části jeviště.

„Pane bože, Benno! Teď se na to dívám. To je Ethan Flynn. Je...?“

„Mrtvý, šéfová.“

„No, to je mi upřímně líto. A co já s tím?“

„Na festivalu zajišťuje bezpečnost posádka z Keynhamu a naléhavě vás žádají, abyste tam přijela.“

„To mi lichotí, řekla bych. Ale proč já?“

„Makají naplno a asi jim z toho všeho jde hlava kolem.“

„To chápu. Ale měl by tam být někde poblíž po ruce jiný detektiv inspektor.“

„Oni chtějí vás, šéfová. A také Cainea. Od té doby, co jste rozlouskli případ Havfruenová, se zdá, že jste získali renomé ‚spolehlivé dvojky se specializací na obzvláště ujeté případy v západní Anglii‘. To jsou jejich slova, ne moje.“

„Ježíši, Benno. Tohle si do životopisu určitě nedám. Ale Caine je na dovolené, nebo ne?“

„Mám ho sehnat?“

„To zařídím sama. Od tebe chci, abys zajistil uzavření celého prostoru – ať někdo urychleně postaví kolem všeho plot a pódium obežene policejní páskou. Pokus se sehnat každou milisekundu filmového záznamu, která bude k mání. A Benno, ať se k té doutnající superstar nikdo nepřiblíží blíže než na sto metrů.“

Zatímco ve spěchu naházela do kabelky, kterou s oblibou nosila přes rameno, několik potřebných věcí, přemítala nad zvláštní poznámkou, kterou Benno prohodil těsně předtím, než zavěsila: „Mimochodem, šéfové, možná byste také měla vědět, že už se začaly šířit fámy.“

„Jaké fámy?“

„Mezi lidmi se mluví o tom, že to nebyla nešťastná náhoda. Že Ethanova smrt byla...“

„Naplánovaná?“

„Přesně tak. Naplánovaná.“

Projela si záznam ještě jednou a upoutalo ji něco, co by mohlo naznačovat, že Tyrone Flynn nese za smrt sourozence určitou zodpovědnost. Očekávali byste úžas. Hrůzu. Vyděšený pohled. Ale z toho, co viděla, bylo zřejmé, že agresivní bratr prostě praštil kytarou o zem, dopil pivo a znechuceně odběhl pryč.

Když spěchala chodbami s problikávajícím osvětlením, zmocnila se Shanti známá směsice pocitů: šok z toho, co právě viděla – koneckonců se jednalo o lidskou bytost, talentovaného mladého muže doslova ugrilovaného při jednom z jeho nejdůležitějších koncertů –, ale zároveň si uvědomovala, že zvýšená hladina adrenalinu přináší víc vzrušení než kterákoli droga. Telefonát byl určený právě jí. Ona, detektiv inspektorka Shanti Joyceová, měla další případ. Ať se sakra stalo pouhých pětadvacet mil odtud cokoli, byla to její zodpovědnost. Ona sama to vyřeší.

Sama? Policisté z Keynshamu si vyžádali i Cainea. Ráda o sobě smýšlela jako o osamělém vlku, na druhé straně ale musela připustit, že její dlouhovlasý kolega zná věci, o nichž ona nemá ani páru. Pro začátek třeba místní terén, a navíc má určitě v malíčku všechny

ty otravné informace o hudbě a vlivu vysokého napětí na nervový systém. V té souvislosti ji napadlo, že určitě patří do početné skupiny fanoušků Stigmy. Pravděpodobně má doma její alba vyrovnaná v abecedním pořadí.

Zatímco spěchala parkem, stihla vyřídit dva telefonáty. První byl s matkou: „Ne, mami, určitě se nedostanu domů brzy. Běž si lehnout a nedělej si starosti. Jak dlouho? Minimálně jednu noc. Možná víc. Co Paul? No, dej mu za mě pusu. Díky, mami. Miluju tě...“

Pak vytočilo číslo Vincenta Cainea – „poldy vegetariána“, jak mu s oblibou říkají mladí v Yeovilu. Šance, že to zvedne, se téměř rovnala nule. Vypadalo to, že většinu času tráví „ve skryši“ v útrobách své chaty hluboko v Undercliffu kdesi za Lyme Regisem. Bylo to prakticky jediné místo na Zemi, které nemělo internetové pokrytí, a to se Caineovi líbilo nejvíc. Chtěl „splynout s přírodou“. Přál si meditovat v naprostém tichu. Rozhodla se, že mu dá ještě chvíli šanci a pak to nechá být. Takže ji opravdu překvapilo, když Caine telefon po několika zazvoněních zvedl.

DETEKTIV VE VÍRU TANCE

„To není možný! Tys to zvedl?“

„Musíš mluvit nahlas, Shanti. Tady je strašný rámus.“

„Slyším. Kde to sakra jsi? Seminář na téma mužské pocity?“

„Neslyším tě, Shanti...“

„Říkala jsem..., ale nic, to není důležité. Poslyš, došlo k vraždě. A dost zvláštní. Na pyramidovém pódiu v Glastonbury.“

„Viděl jsem to.“

„Jo. Polovina světa to viděla. Jsi na nějaké seanci? Co to tam slyším za příšerné zvuky?“

„Ne, chci říct, že jsem všechno viděl *na vlastní oči*. Přímo před sebou. Před dvaceti minutami... Jsem tady na festivalu. Tančil jsem.“

„Cože jsi dělal? Ty přece hluk a davy nesnášíš... a taky tam asi prodávají hovězí burgery.“

„Někoho sem doprovázím. No nic, Glasto se mi líbí, Shanti. Je tu spousta lásky... Teda aspoň doteď byla.“

„Dobrá, máme případ. Takže zůstaň, kde jsi, jedu za tebou.“

„Shanti, já mám ale dovolenou. Vyjel jsem si jen na týden na festival. Promiň.“

„Řekneš mi to, až přijedu. Sejdeme se před ‚pyramidou‘ asi za hodinu.“

„Před ‚pyramidou‘ je sto tisíc lidí. Pošli mi textovku, až dorazíš, a já si tě najdu. Ale jak říkám, v tomhle případě jsi sama.“

Když shodila z předního sedadla svého saaba kupu odpadků – štos šanonů, vesmírnou stanici z lega, prasklou plechovku limonády Fanta a napůl snědenou tyčinku Mars, která by se možná ještě dala dojíst –, přemítala Shanti o svém nechotném partnerovi. Je buddhista, proboha; proč si ze všech možných profesí vybral zrovna právo? Pak si vybavila jeho prapodivnými směry se ubírající, nicméně fungující schopnost přijít zločinu na kloub. Pomalu, ostražitě, intuitivně jako indiánský stopař. Indiánský stopař, který řeší případy v betonové budově policejní stanice v Yeovilu.

Navigace jí napovídala, že festival se koná ve Worthy Farm ve vesnici Kilton nedaleko Glastonbury. Za normálních okolností to představovalo necelých pětatřicet minut po A37, ale teď jí bylo jasné, že čím víc se bude blížit k areálu, tím hustší bude na silnicích provoz. Benno zařídil, že může zaparkovat u hostince Pět hlav v Kiltonu. Tam ji naloží jeden ze strážníků z Keynshamu do čtyřkolky a se zapnutým majákem ji doveze na místo činu. Ježíši, to je vzrušující! Nic nemilovala víc než dobrodružství v off-roadu.

Ve skomírajícím světle odcházejícího dne projela kolem starodávného statku a jabloňového sadu; kolem přestavěné dodávky u silnice, kde rodina v batikovaných tričkách prodávala prašivky vyřezané ze dřeva motorovou pilou. Všimla si cedulí nabízejících relaxaci při cvičení jógy a šamanské léčitele – podivná směsi-

ce venkovské idyly a bohémství, kam se člověk podíval, což se k sobě ani za mák nehodilo.

Když vjela do malebné vesnice Kilton, uvědomila si, že provoz se téměř zastavil; vozidla popojížděla v dopravní zácpě a mezi nimi se proplétali chodci – mnozí totálně zdrogovaní nebo opilí, jiní vzlykající nad tím, čeho byli právě svědky.

Po pravé straně uviděla starodávný hostinec Pět hlav s otevřenými dveřmi, zapřenými dřevěným kolíkem. Ve sklíčené atmosféře interiéru rozpoznala hloučky místních, tísnicích se kolem stolů, každý seděl nad svou pintou. Sledovala, jak dovnitř vešel mladý pár, oba měli na hlavě dredy, přes rameno batohy a na vodítku dva pohublé psy. Dokonce i zevnitř auta vycítila nepřátelství, s jakým byli přijati. Za okamžik už byli zase venku, neobsloužení, a pokračovali v cestě.

Uličky lemovaly stovky dopravních kuželů, ale Shanti si všimla volného místa přímo za hospodou. Zkušeným manévrem odstrčila předkem auta dva kužele na stranu a zaparkovala těsně u kamenné zdi.

Během několika vteřin se objevil nasupený polda v reflexní vestě a nejkratší cestou se řítíl ke dveřím řidiče. „Co tady do prdele děláte?“ vyštěkl na ni.

Klidně vystoupila na rozpálený asfalt a před očima mu zamávala služebním průkazem.

„Dělám svou práci, konstáble. Na festivalu došlo k neštěstí a já povedu jeho vyšetřování. A už se neopovažujte mluvit sprostě, když jste ve službě, jinak se mnou budete mít sakra velké problémy. Zapamatovala jsem si vaše identifikační číslo.“

„Já... ehm, promiňte, madam. Mám za sebou těžký den.“

„Dobrá, vidíte to auto?“

„Ano, madam.“

„Toho saaba miluju. Ručíte mi za něj životem, jasné?“

„Ano, madam.“

Vrátila kužele zpátky na místo. „A teď mě prosím omluvte. Můj kočár už čeká.“

Landrover osvětlený blikajícími neony elegantně doklouzal až k nim. Shanti otevřela dveře na straně spolujezdce, a zatímco viditelně rozpačitý strážník zastavil dopravu, řidička rychle otočila auto do protisměru a s kvílejícími sirénami zamířila zpět k dějišti festivalu, přičemž se musela často natlačit až k příkrým náspům kolem silnice, aby se vyhnula protijedoucím vozidlům.

„Detektiv inspektorka Shanti Joyceová?“ zeptala se bez obalu mladá policistka za volantem. „Strašně vám fandím. Hltala jsem každý detail případu Havfruenová. To je prostě bomba.“

„Kriste pane!“ pomyslela si Shanti. „Takže já mám fanklub? Až tohle povím matce.“

Jak se proplétaly davem, dostalo se jí první dávky základních informací. Bezpečnostní složky festivalu měly v severní části areálu základnu a jejich podpůrné jednotky měly pohotovost na stanici v Keynshamu. Až do této chvíle byli všichni přesvědčení, že jsou připravení téměř na každou eventualitu, k níž by na největším festivalu pod širým nebem na světě mohlo dojít. Koneckonců, festival úspěšně probíhal už skoro čtyřicet let. V dřívějších dobách tady docházelo k předávkování, pohybovali se tu drogoví dealeři a neregistrovaná vozidla. Hledaly se ztracené děti. Proběhlo

několik porodů a bohužel také infarktů. Krádeže ve stanech, příležitostné rvačky nebo sexuální napadení. V posledních letech začali pořadatelé v reakci na hrozbu možného teroristického útoku využívat služeb ozbrojené jednotky s možností účasti helikoptéry. Ale neskutečná šokující smrt hudební legendy Ethana Flynna, to byla jiná káva. Po celém údolí Worthy Farm probíhala jakási tryzna za blízkého člověka a police měla plné ruce práce, aby davy vystresovaných fanoušků udržela v bezpečné vzdálenosti od těla.

„Pyramidové pódium, zákulisí a VIP prostory se teď uzavírají a právě jsem dostala zprávu, že přijel tým techniků na shromažďování forenzních důkazů.“

„Kdo je koordinátorem festivalu?“ zeptala se Shanti.

„Nejlépe bude promluvit si s Vulou Plentyovou. Ta zná každého.“

Přes nekonečná parkoviště a pole s bezpočtem vyježděných kolejí směřovaly ke vztyčenému plotu, který v délce osmi mil obkružoval přes tisíc akrů plochy.

Když na chvíli zastavily, aby nechaly projet couvající traktor, policistka požádala Shanti, aby jí půjčila mobil. „Stáhnu vám z netu interaktivní mapu. Takže... my jsme teď tady... a pyramidové pódium je támhle dole.“

„Díky,“ usmála se Shanti. „To je opravdu užitečné.“

Landrover projel důkladně strážnou branou vyčleněnou pouze pro pohotovostní vozidla, a když se ocitly v areálu, Shanti se zmocnil pocit, že právě překročily hranici podivné země, která se řídí vlastními zákony. Auto se posunovalo téměř neproniknutelným davem doslova po centimetrech, vyhýbalo se prostoru vyhrazenému pro stany a tu a tam postavám ležícím

v trávě. Copak ti lidé nespí v posteli? Shanti jenom kroutila hlavou. Je středa večer, copak ráno nejdou do práce?

Policistka neustále mluvila, nyní hlasitěji kvůli ohlušujícímu burácení taneční hudby. „Nemohla byste mi dát, ehm, nebo poradit nějaký svůj recept? Víte, jako na vyšetřování zločinu?“

„No... důležité je, abyste byla neustále ostražitá – v každém detailu, který vidíte, v každé větě, kterou uslyšíte, mohou být skryté stopy.“

„Jo, to se mi líbí. Ale myslím, že to stejně tak mohou být falešné stopy.“

„Je otázka šikovnosti a zkušenosti rozeznat je od sebe... A mimochodem, zatím ještě nevím, jestli byl spáchán zločin.“

„To je pravda. Když ale zemře celebrita jako Ethan, nikdo nelení a hned předkládá různé závěry. Chci říct, že je všeobecně známo, že mezi dvojčaty bratrská láska nekvetla – aspoň co se Tyrona týká.“

Mladá žena s příjemnou svěží tváří připomínala Shanti její vlastní mladší verzi – byla plná elánu a nadšení, ale neměla téměř žádné zkušenosti. „Jo, jedna věc, kterou jsem se naučila, je nedělat ukvapené závěry. Jste mladá, ale dám vám jednu radu: dobrý detektiv je připravený přijmout i nejistotu.“

„Ach, to je úžasná myšlenka. Není to věta, kterou vždycky používá Vincent Caine?“

„Vy znáte Cainea?“

„Vlastně jsem se s ním osobně nikdy nepotkala, ale jak říkám, prostudovala jsem každý detail případu Havfruenová a Vincent Caine je můj idol. Mám za to, že je známý jako důvtipný, všímavý detektiv.“ Policistka

používala nepříjemnou modulaci tónu hlasu směrem nahoru, čímž vlastně z každé věty udělala otázku.

„Víte, měla byste vystupovat víc, ehm... No když už mluvíme o vystupování, co kdybyste mě tady vyložila? Díky za pomoc, už vidím pyramidové pódium a myslím, že pěšky tam budu rychleji.“

„Bylo úžasné se s vámi seznámit. Poslyšte, v přihrádce na palubní desce mám časopis Policie – je celý věnovaný případu Havfruenová. Nemohla byste...?“

„Chcete, abych vám ho podepsala?“

„No, jestli chcete. Ale hlavně jsem doufala, že mi seženete podpis inspektora Cainea...“

Shanti si přehodila kabelku přes rameno a začala se prodírat po cestičce mezi pestrobarevnými stánky prodávajícími cokoli od paruk ve stylu Boba Marleyho až po vílí křídla. Bože můj, tady je mládež, která zcela bez zábran kouří drogy... Kdyby neměla tenhle případ, určitě by...

Valící se zástupy lidí ji skoro omámily, takže když konečně zpozorovala Cainea, pocítila téměř úlevu.

Vytáhlý detektiv měl na sobě volné kalhoty, vycházkové boty a bílé tričko a vypadalo to, že se tady cítí jako doma. Shanti si všimla, že mu společnost dělá atraktivní žena se zářivými zrzavými vlasy, nejméně o pět let mladší než on. Naštvaně si musela přiznat, že pocítila záchvěv žárlivosti, kterou však rychle zahнала do nejzazších koutů mysli. Její přítomnost tady si vyžádala pouze jediná věc. Emoce byly to poslední, co teď potřebovala.

ODCHÁZENÍ BLEDEHO GÉNIA

„Tak jo, Caine. Jdeme na to.“

„Shanti, rád bych ti představil Rosu. Je to –“

„Seznámíme se později, ano? Tohle je vstup do zadní části pódia?“

Otočila se právě včas, aby viděla, jak Caine děvče jemně líbá na obě tváře a při tom jí upřeně hledí do očí.

„Caine. Pojď sem.“

„Shanti, opakuju – jsem na dovolené. Nemíním se nechat do něčeho zatáhnout...“

Hluchá k jeho protestům se Shanti prokázala statnému muži z ochranky služebním průkazem a rázně vykročila do oplocené VIP zóny, kde postávali šokovaní muzikanti a festivalový personál uprostřed spousty různých vozidel: byly tu výletní autobusy s tónovanými skly, obytná auta, velké kamiony s návěsy naložené vybavením, dokonce i pár starých, klasických double-deckerů. Zaujaly ji nejružnější přístřešky na dočasné krátkodobé přespání: jurty a velkoprostorové stany s bary a cateringovým zařízením – aby vyhovovaly požadavkům třeba operních zpěvaček nebo interpretů sladačků či začínajícím hvězdičkám –, stejně jako řady luxusních karavanů a stanů, toalet a sprchovacích

boxů, nechybělo ani rozlehlé prostranství s piknikovými stolky a zahradními lehátky k příjemnému posezení.

V blízkosti zadní části pyramidového pódia parkovaly dva vozy soukromé záchranky hned vedle dodávek týmu na zajišťování forenzních stop a blikající skupiny policejních aut. Dunster, Spalding a několik dalších mužů z yeovilské posádky vyslýchali uplakané techniky a rozrušené kolemjdoucí.

Benno sestoupil dolů po černém schodišti v zadní části pódia a Shanti neuniklo, s jakým respektem se k sobě s Cainem chovají. Statný, urostlý Benno. Policajt třetí generace, který hrál vždy podle pravidel.

„Jak to jde, šéfová?“

„Nic moc, Benno. Příliš mnoho nohou tady šlape a dupe po místě činu. Kdo jsou tamti lidé?“

Kývla hlavou k malé skupince shromážděné kolem atraktivní ženy ve věku kolem padesáti, jež se třásla po celém těle a na první pohled byla zcela zdrcená žalem.

„Queenie Flynnová, matka zemřelého. V podstatě od prvních dnů je manažerkou Stigmy. Ti lidé vedle ní jsou technici a pomocný personál, a jak jsem zjistil, většina z nich je s Ethanem nějak příbuzná – neteře, synovci, strýcové... Je to rodinný byznys a Flynnovi jsou velice starostliví.“

„Můžu si s ní promluvit?“

„To sotva. Je úplně bez sebe, chudinka. Zdravotníci jí dali něco na uklidnění, ale... jen se na ni podívejte...“

Queenie Flynnová se vytrhla svým tělesným strážcům, padla na kolena do trávy a se vzlykem ležla po čtyřech zpátky k jevišti. Několik žen z hloučku jí po-

mohlo na nohy a odvedlo zpátky. Uklidňovaly ji, šep-taly slova útěchy a hladily ji po vlasech.

„Pošli je všechny domů, Benno. Kde bydlí?“

„Flynnova rodina to nemá daleko. Jen kousek za Fromem.“

„Řekněte Queenie, že se u nich zastavíme, jakmile bude schopná vypovídat.“

„Lituju, šéfová, ale ona neodejde, dokud neodvezou tělo.“

V Caineově obličejí se zračil bolestný soucit. Obrátil se na Benna. „Povězte nám o Ethanově bratrovi,“ požádal tiše.

Shanti už podobnou situaci jednou zažila – když Caineova neochota prohrála souboj se zvědavostí. Nemohl si pomoci, musel pomáhat ostatním.

„Tyrone? To je agresivní hajzl. Tomu určitě záleží víc na prodeji desek než na mrtvém bráchrvi.“

„Má nějaké záznamy z minulosti, že jo?“

„Třikrát těžké ublížení na zdraví.“

„Paráda,“ konstatovala Shanti. „Kde bydlí?“

„Tyrone a Ethan měli pronajaté pokoje na jednom statku v Kiltonu. Přespává tam spousta slavných osobností. Nařídil jsem mu, že nesmí objekt opustit, a před vchod do domu jsem postavil dva strážníky.“

„Dobrá práce, Benno,“ pochválila ho Shanti. „Mimochodem, mají Flynnova dvojčata partnerky? Nebo děti?“

„Ethan nebyl ženatý, ale podle bulváru několik partnerek vystřídal. Tyrone je ženatý a mám za to, že jeho žena brzy čeká první dítě. Proto tady taky není.“

„To se může hodit. Teď bychom se s Cainem rádi podívali na mrtvého, pokud to je možné.“

„Po schodech nahoru a doleva do zákulisí. Najdete tam Dawn Knightlyovou, její tým forenzních techniků už je tam taky.“

„Samozřejmě že se s tělem už hýbalo. Do háje..., kdy už se lidi konečně naučí nechat věci tak, jak jsou?“

„Myslím, že tělo bylo příliš na očích. Tanečníci ho odnesli z jeviště, pak se pustili do práce zdravotníci ze záchranky. Ti se ho dokonce snažili vzkřísit defibrilátorem.“

„Ani se neptám, jestli někoho napadlo vyfotit ho přímo *na místě*?“

„Myslím, že ne, šéfová. Bylo to trochu chaotické a hysterické.“

„Pódium už je zakryté?“

„Pustili jsme se do toho.“

„Dobrá, Caine, jdeme na to. Je čas seznámit se s legendou, jakou Ethan Flynn byl.“

„Lepší to bude nalačno,“ podotkl Benno. „Obávám se, že už mu to nesluší tolik jako dříve.“

Shanti zamířila ke schodům, když si předtím vyzvedla od strážníka dva obleky na jedno použití a dva páry latexových rukavic. Caine ji ale nenásledoval.

„Proboha, Caine,“ zasyčela. „Tohle mi nedělej. Co zase máš?“

Dlouhá pauza.

„Omluvám se, Shanti. Tohle nezvládnou. Nejsem tak tvrdý jako ty. Je to příliš bolestivé...“

„To je neuvěřitelný. Dobře, řekněme si to na rovinu. Jsi důstojník ve službě. Je to naše práce. Copak ti nedošlo, že tohle je možná největší případ mé kariéry? *Naší* kariéry? Podívej se nahoru... Policejní helikoptéry. Se světlomety. Kdy jsi naposled pracoval s helikoptérama?“

„Jde o to, že –“

„*Potřebuju* tě, Caine. Tohle jsi chtěl slyšet?“ Bože můj, on má opravdu vlhké oči. „Dobře, prohlédneš si tedy aspoň tělo? V tom se vyznáš, to dobře víš. Udělej to pro ni...“ Kývla směrem k Ethanově klečící matce, která se s očima otevřenýma dokořán modlila k nebesům – pak Caineovi nesmlouvavě hodila papírový overal a sledovala ho, jak se do něj neochotně souká; připomínal jí dítě oblékající se do školy.

Nahoře nad schodami našli postranní část jeviště, kde za nylonovou sítí pracovala skupina techniků oblečených do stejných bílých kombinéz. Když přišli blíž, uviděli podsaditou postavu forenzní vyšetřovatelky Dawn Knightlyové, jak se sklání nad tělem. Dawn byla o několik roků starší než Shanti, ale mezi oběma ženami panovala náklonnost, obě byly nesmírně houževnaté.

„Co pro nás máš, Dawn?“

Knightlyové se zablesklo v očích, když spatřila Shanti s Cainem.

„Ethan Flynn, dvacet devět let, muzikant ze skupiny Stigma. Pravděpodobná příčina smrti – zásah elektrickým proudem. Na pódiu mám tým, který se snaží najít vzorky DNA a otisky prstů. A můj machr na elektriků je na cestě sem. Pravidla znáte; bereme to jako zabítí, dokud nepřijdeme na něco jiného.“

„V pořádku, Dawn. Teď bychom se s Cainem podívali na tělo, pokud to nevadí.“

Dawn odstoupila od mrtvolky a Shanti s Cainem sebou ve stejném okamžiku škusli.

Mrtvá těla mívají různé tvary a velikosti. Většinou se nacházejí ve vodorovné poloze. Některá se jeví té-

měř, jako by spala, ale zčernalá rocková hvězda byla podivně vyzáblá a ztuhlá – jako obří kobylka, kterou zastihl lesní požár. To bylo ještě celkem snesitelné. Ale z čeho se Shanti zvedl žaludek, byl obličej – levná imitace tváře jako z obchodu se žertovnými předměty, s rozcuchanými naježenými vlasy, velké vypoulené oči a špičatý zčernalý jazyk vystrčený z pokřivených úst.

„Ach, ne!“ zalapala po dechu.

„Ať odpočívá v pokoji,“ pronesl Caine.

„Jen jednou v životě jsem viděla něco podobného,“ poznamenala Knightlyová zvesela. „Bylo to, myslím, v devadesátém osmém. Hráč kriketu, kterého zasáhl blesk.“

„Dobře. Dej mi minutku,“ požádala Shanti, ustoupila několik kroků dozadu a zavřela oči. Když zhluboka vdechovala noční somersetský vzduch, ucítila na paži jemný stisk Caineovy ruky. Vzpomněla si na jeho protivně půvabnou společnici a ruku prudce setřásla. Sbírala odvalu na následující okamžiky.

„Čas úmrtí?“

„Dvacet jedna čtyřicet čtyři,“ odpověděla Knightlyová.

„Svědci?“

„Asi čtyřiaadvacet milionů, šéfová,“ poznamenal s úsměvem Benno, který právě dorazil.

„Vtipné, Benno. Myslela jsem, kdo byl na pódiu.“

„Ostatní členové skupiny – bubeník, hráč na klávesy, dechová sekce, tanečníci, doprovodný sbor a technici a nosiči aparatury, zvukaři a osvětlovači, konferenciérka Vula Plentyová, která se k nám za chvíli připojí, bratr Tyrone, samozřejmě... a tam vzadu Ethanova matka. Chudák sledovala celou tu hororovou show na vlastní oči.“